

Berättande text - Eevalösning 4

Människans bästa vän

Det hände bara en dag när jag var på väg hem från skolan. Världens vackraste djur kom springande fram till mig och hälsade glatt. Jag hade alltid velat ha en hund, jag hade inga vänner och blev oftast kallad Calle Klumpeduns i skolan. Men mina föräldrar vägrade, jag var tydligen inte redo för det. Det var därför jag blev så glad när jag hittade Ludde, han var förvirrad, hemlös och hungrig och behövde min hjälp. Jag berättade inte för mamma och pappa om Ludde, jag hade honom gömd i min träkoja i skogen nära vårt hus. Jag la hela min månadspeng på att mata och tillfredställa Ludde. Jag var lycklig, jag hade funnit människans bästa vän. Men en dag gick allt i kras. Det var en kväll när jag lämnade Ludde som allt hände. Ludde som alltid var så snäll och lydig och stannade i kojans. Men den här kvällen följde Ludde efter mig hem utan att jag märkte det. När jag satt mig i soffan hörde jag tassar som krefsade mot ytterdörren.

Mamma öppnade genast dörren och såg Ludde. Hon blev såklart uppspelt och ville sätta ut flygblad om en hittad hund. Det var då jag rymde med Ludde. Jag vägrade ge honom ifrån mig. Vi sprang och vi sprang, tills mina fötter inte orkade mer.

Och nu är vi här, vi sitter och fryser under en gran i skogen. Jag var så rädd, jag ville inte ge ifrån mig min allra bästa vän i världen. Det var därför jag flydde.

Nu sitter jag och tänker på Luddes bästa. Han kanske inte vill bo i en koja resten av livet.

Jag kollar försiktigt på Ludde och ser ett par stora snälla ögon men ändå ledsna.

– Jag kanske borde ta dig hem och låta dig hitta din rätta ägare?, sa jag högt till Ludde. Han kunde förstås inte svara men han förstod, det vet jag.

– En bästa vän ska inte alltid tänka på sig själv, kom vi går hem, sa jag igen.

Vi gick hela vägen hem och när vi väl var hemma såg jag att mamma stod och pratade med en man och en flicka i min ålder, hon såg väldigt ledsen ut.

Då förstod jag, det var hennes hund, jag hade tagit hennes bästa vän ifrån henne, inte tvärt om. När jag kom in i köket med Ludde skrek mamma:

– VAR I ALL SIN DAR HAR DU HÅLLIT HUS?!

– Jag var ute och tänkte..., sa jag tyst.

– NEMO!, skrek flickan när hon såg Ludde.

Ludde sprang mot henne och hoppade rakt upp i famnen

– Det är din hund ser jag..., sa jag besviket.

Jag insåg att det här var sista gången jag skulle träffa Ludde.

– Ja, hej, jag heter Amelie, sa flickan snällt.

– Hej, Calle heter jag, sa jag ansträngt.

– Tack så mycket för att du tagit hand om min hund, jag är dig evigt tacksam, du får gärna vara med och rasta honom när du vill, sa hon glatt.

Jag insåg att det var början på en lång vänskap.

Hunden må kallas människans bästa vän men en annan människa passar lika bra det med.